

— Ja sam, što se toga tiče, vašoj ekcelenciji...

— Da, da, ti si svoje kazao. Znadem što si kazao. Ali stoji i to: da je Tomić poginuo, Turci se ne bi nikako pritužili, jer ne bi imali zašto. Ja pak, s mojom službenom zabranom, koju si onako pametno zaglavio, bio sam pred senatom pokriven, lijepo da bi se onamo što i doznalo. A konačno, što je ipak najglavnije, bio bih danas sutra s izrazom najveće boli prošao preko onoga dragoga vrtića, stupio u onu čarobnu kućicu, naglasio kako sam s izdanom zabranom htio da joj spasim brata, pa bih joj izrazio svoju najdublju žalost nad gubitkom svoga najodličnijega vojnika i časnika. U isto doba, opet s izrazom najveće boli, požalio bih, što se je kapetan Celić nesmotreno iskazao prema meni nepokoran, jer, mjesto da makar silom dade provesti moju zabranu, on je sa svojim ljudima ostao na licu mjesta, da uživa gledajući kako se starije naredbe nogom gaze. Djevojka bi se davila u suzama, vjerovala bi mojim riječima, začela bi, po prirodnom nagnuću, pouzdanje u me, osvjedočena da govorim iskreno, a ja, nakon stanovitog oklijevanja, konačno bih se smekšao i obećao, da ću Celiću suditi najblaže što bude moguće. Djevojka bi se tada još jače rasplakala. Ja bih Celića ipak dao zatvoriti, ona bi sama došla k meni da opet plače, da moli milost i... bila bi moja! Ovako bi se stvar razvila, da je Tomić poginuo. Dočim sada?

Barbarigo preuzme opet šetati gore dolje. Luka je samo buljio u pod. Konačno Barbarigo prihvati:

— Sad je stvar daleko zapletenija! Tko zna, ne će li nam se još sva osnova rasplinuti!

— To nije moguće, ekcelencijo — usudi se Luka i podigne glavu. — Glavno je, da je naša ptičica ili, kako vi volite kazati, ribica u mrežici. Sad treba postupati u smislu postojećih propisa protiv jednoga i drugoga. To je onaj pravi smisao Tomićevih riječi: — Bit će, što Bog dade! — Kad ih vaša ekcelencija dade oba zatvoriti, da, onda će biti što Bog dade! Djevojka će doći jednako rasplakana; sami će je nagon dopratiti pred vaše noge, a tada... eto, tad će biti što Bog dade! Bit će vaša, ekcelencijo! — veselo usklikne zločinac.

— Bit će moja! Samo kad bi se to obistinilo!... To kažeš samo ti, a ja nisam naivan kao što je Luka Kolubrin!

— Naivan!... Luka Kolubrin naivan!

— Da, da, naivan! Tko ti jamči, moj pametni Luka, da su se oni uopće u grad povratili, predosjećajući, što ih čeka!